

РЕШЕНИЕ

№ 19063

гр. София, 20.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 45 СЪСТАВ, в публично заседание на трети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ГЕРГАНА К. Г.А**

при участието на секретаря **СИЛВИЯ К. ЗЛАТКОВА**
като разгледа докладваното от **ГЕРГАНА К. Г.А** Гражданско дело № 20221110119779 по описа за 2022 година

Предявени са от Й. Г. К., ЕГН *****, починал в хода на производството на 08.05.2022г. и заместен в правата си от Г. Й. К., ЕГН ***** срещу /ФИРМА/, обективно кумулативно съединени осъдителни иски с правно основание чл. 49, вр. чл. 45 от ЗЗД, за сумата в размер на 15 000 лева, предявена частично от сумата в размер на 50 000 лева, представляваща обезщетение за претърпените от Й. К. неимуществени вреди, причинени му при инцидент от 28.04.2021г., около 10:00 часа, когато Й. К., при слизване от тролейбус № 7, при спиране на спирката в близост до кръстовището на бул. „*“ и бул. „П.Ю.Т.“ в гр.София е притиснат от вратата на превозното средство, управлявано от водача – К.А., и изразяващи се във фрактура пертрохантерика феморис

син.Ст. Пост РСОМ Феморис син. Кум клави интрамедуларис Longus, поставена окончателно след проведено оперативно лечение на 29.04.2021г. и когато му е била поставена метална остеосинтеза на лява бедрена кост, ведно със законната лихва, считано от датата на деликта – 28.04.2021г. до окончателно изплащане на вземането, за сумата в размер на 5515,60 лева, представляваща обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в заплатени от К. разходи във връзка с лечението – консумативи във връзка с оперативното лечение в размер на 1767,60 лева, 58,00 лева за престой, 1200,00 лева за последващи прегледи, рехабилитация в /ФИРМА/, 1530,00 лева за последващ престой в хоспис „*****“, 960,00 лева за последващо настаняване в хоспис /ФИРМА/, ведно със законната лихва, считано от датата на деликта – 28.04.2021г. до окончателно изплащане на вземането, съединени при условията на евентуалност с искове с правно основание чл. 50 от ЗЗД, за горепосочените суми.

В исковата молба се твърди настъпването на горепосочени инцидент. Твърди се, че процесния инцидент е предизвикан в резултат на виновното и противоправно поведение на водача на тролейбус № 7- К.А., който при управление на ППС на процесната дата е нарушил задълженията си като водач на управлявания от него тролейбус, като не е спазил разпоредбите на Правилника на ЗДвП, в частност чл. 68, ал.2, чл. 126, ал.1 и чл. 139 от ЗДвП, чл. 11, ал.1 от Правилника за ЗДвП, като не е осигурил безопасно слизание на пътник в превозното средство – покойният К., като е допуснал и нарушение на Правилата на /ФИРМА/, а именно тези по т.6 от Общите правила на /ФИРМА/, като се твърди, че процесния тролейбус е бил със счупено дясно външно огледало, което е възпрепятствало видимостта на водача, както и счупено вътрешното огледало. Излагат се твърдения, че още същия ден ищецът е приет във /ФИРМА/, като е взето решение за оперативно лечение, като ищецът бил опериран още на 29.04.2021г., при което била поставена окончателна диагноза

фрактура пертрохантерика феморис син.Ст. Пост РСМ Феморис син. Кум клави интрамедуларис Longus. Твърди, че впоследствие поради необходимостта от провеждане на физиотерапия за облекчение на болките, вследствие инцидента ищецът постъпил в /ФИРМА/, където престоял от 10.05.2021г. до 30.05.2021г. и където са му извършвани прегледи, терапевтични процедури. Твърди се, че след изписване от двете лечебни заведения е бил настанен в хосписи, поради нуждата от това. Твърди, че вследствие инцидента, здравето на ищеца било силно увредено, търпял е множество болки, било му е изключително трудно и почти невъзможно да се придвижва, изживял множество болки и страдания, като намира, че ответника следва да му заплати вредите за това, доколкото водача на ППС – делинквент е бил в трудово правоотношение с него. Твърди, че с молба с вх. № 99-13829/18.08.2021г., ищецът предявил претенция пред /ФИРМА/ за заплащане на обезщетение по застраховка „Злополука на пътниците в обществения транспорт“, по която била заведена щета № 0520-195-0009-2021, като с писмо с изх. № 9914208/07.09.2021г. /ФИРМА/ отказало заплащане на обезщетение. Ищецът предявил претенция и към ответника извънсъдебно, но отговор не последвал. По изложеното намира, че за него е налице правен интерес от предявяване на исковите. Моли за уважаването им. Претендира разноси.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът е депозирал отговор на исковата молба с който оспорва предявените искове по основание и размер. Оспорва верността на твърденията относно процесния инцидент, както и причинно-следствената връзка между него и твърдените вреди. Счита, че не са налице действия на водача на тролейбуса в причинно-следствена връзка с твърдения от ищеца вредоносен резултат. В исковата молба по иска с правно основание чл. 50 от ЗЗД, липсвали твърдения и приложения, каквито и да било доказателства, че твърдяното произшествие е настъпило от вещта – собственост на /ФИРМА/. В тази връзка твърди, че последният преглед на тролейбуса за техническа изправност е проведен на 10.05.2021г., за което представя Картон № 3 за техническо обслужване. Оспорва размера на твърдените за настъпили неимуществени вреди. Моли за отхвърляне на исковите. Претендира разноси.

В съдебно заседание ищецът Г. Й. К., не се явява, представлява се от адвокат Т. С., която поддържа исковата молба и моли за уважаване на исковите.

Ответникът /ФИРМА/, редовно призован, в открито съдебно заседание се представлява от юрисконсулт Г., който поддържа отговора на исковата молба и моли за отхвърляне на исковите претенции.

ТРЕТОТО ЛИЦЕ – ПОМАГАЧ, конституирано на страната на ответника – /ФИРМА/, редовно призовано, се представлява от юрисконсулт Т., който поддържа даденото становище и моли за отхвърляне на исковите.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени и гласни доказателствата, и по свое вътрешно убеждение на основание чл. 12 от ГПК, намира от фактическа и правна страна следното:

По предявения като главен иск с правна квалификация чл. 49, вр. чл. 45 от ЗЗД, ищецът следваше да установи при условията на пълно и главно доказване: 1) правоотношение по възлагане на работа; 2) осъществен фактически състав по чл. 45 ЗЗД от физическото лице – пряк изпълнител на работата с необходимите елементи (деяние, вреда –неимуществена и/или имуществена, причинна връзка между деянието и вредата, противоправност.); 3) вредите да са причинени от изпълнителя при или по повод извършването на възложената му работа. Съгласно чл. 45 ал. 2 ЗЗД вината се предполага до доказване на противното, а обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост на основание чл. 52 от ЗЗД.

При очертаната рамка на предмета на доказване по делото не е спорно между страните, че лицето К.К.А. е бил в трудово правоотношение с ответното дружество по силата на Трудов договор № 15/06.04.2021г. на длъжност „шофьор“, съчленен тролейбус, сл. № 26236. Не е спорно, че на процесната дата – 28.04.2021 е управлявал процесното ППС, което се установява и от пътен лист, приет на л.56 по делото, като в листа е посочено, че А. е управлявал ППС от 5:05 часа до 13:29 часа; посочено е, че ППС е изправно, но също така е отбелязано, че с тролейбуса е настъпил инцидент с отбелязване „паднал пътник, счупено огледало“. От приетия по делото писмен документ „Инструктаж м.04. 2021г. – 6-та линия“ на ОТДЕЛ ЕКСПЛОАТАЦИЯ при ответника, се установява, че за м.04.2021г. водачът на процесното ППС е бил инструктиран, като по делото е прието и Разрешение № 484 за извършване на периодични прегледи за проверка на техническата изправност на ППС и списък към Разрешение № 484/11.10.2013г.

Във връзка с процесния пътен лист, разпитан на страната на ответника, свидетелят Б., в трудово правоотношение като „механик“ с ответното дружество към датата на инцидента, посочва, че подписа върху пътния лист е негов и с него е удостоверил, че при излизане тролейбуса е бил технически изправен. Все в тази връзка са събрани и гласни доказателствени средства, чрез разпит на свидетелката М. Т., полагала труд при ответника към датата на инцидента, като „диспечер“, която в показанията си възпроизвежда, че в предвид отдалечеността във времето няма ясен спомен за случилото се, но не отрича, че подписа върху пътния лист е нейн, като именно тя е отбелязала, след прибиране на ППС в депо, че то е със счупено дясно огледало. Посочва, че едва ли тя е взела решение да отбележи в пътния лист, че стъклото е счупено, той като при постъпване на работа е подлежала на обучение и е била без нужните все още познания.

По делото е допуснато и събиране на гласни доказателствени средства на страната на ответника и чрез разпит на лицето, управлявало процесното ППС – К.А.. Разпитан казва, че си спомня за инцидента на 28.04.2021г., около 10:40 часа, когато спирайки на спирка бул. „*“, свидетелят отворил вратите и съответно пътници слизали и се качвали. Погледнал огледалото, и при последното гледане установил, че има паднал пътник при задната врата. Нямало суматоха, никой не се развикал. Й. К. бил извън вратата, полегнал на ляво, на тротоара, имал бастун и вестник. Посочва, че огледалото на тролейбуса не било счупено. Излага, че най-вероятно пътникът е слизал, като причина за инцидента най-вероятно е

ненавременното слизване на К.. Тролейбусът бил оборудван с вътрешно огледало, от което има видимост към целия салон. Тролейбусът бил оборудван и с външно огледало. Не отрича, че подписа на пътния лист е негов. Посочва, че не знае защо е посочено, че огледалото е счупено, изразява догадка, че може да е било спукано, а да е записано, че е счупено.

Изслушаната по делото САТЕ, която съдът кредитира, като компетентно изготвена и съотносима на приетите по делото пътен лист и събраните гласни доказателствени средства, дава принципна визия на мястото на инцидента. Вещото лице посочва, че съобразно събрания до датата на изготвяне на експертизата доказателствен материал, в тава число показанията на механика – свидетелят Б. и на водача на ППС, че към началото на работния ден тролейбуса е бил с изправни огледала, и че ППС е спряло в интервала от 10:28 часа до 12:09 часа на спирка бул. „*“, след което се е включило по разписание и се е движело до 13:21 часа, когато е прибрано в депо. Изводите на вещото лице се подкрепят от събрания по делото доказателствен материал. Вещото лице също така посочва, че не е извършен оглед на мястото на злополуката, както и на процесния тролейбус, няма данни за обективни находки на мястото на злополуката, които да имат отношение към обстоятелствата по настъпването ѝ, включително и по отношение скоростта на движение на процесното ППС, като съобразно данните от разпита на водача на ППС дава крайно заключение, че към момента на настъпване на произшествието скоростта на тролейбус „Икарус“, с инв. № 2623 е била 0 км/ч. Доколкото САТЕ е изготвена само въз основа на събраните по делото гласни доказателствени средства и версиите, застъпени от двете страни, вещото лице не дава категоричен отговор относно механизма на случилото се, а именно: по твърдения на ищеца: при спиране на тролейбуса в районна на СМГТ № 0310 бул. „*“ за слизване и качване на пътници от и в превозното средство, водачът отваря втора, трета и четвърта врата, като Й. К. предприема слизване от тролейбуса, при което водачът затваря вратите, при което пътникът бива притиснат, като след като водачът отваря вратите пътникът пада извън тролейбуса в непосредствена близост до превозното средство; и съответно версията на ответната страна: водачът наблюдава обстановката в салона на ППС и извън него чрез странично дясно външно огледало и централно вътрешно огледало, като при последното поглеждане в дясното външно огледало вижда паднал човек. Вещото лице на практика не може да даде категоричен отговор на въпроса за механизма на инцидента, единствено е категоричен, че и при двата варианта на механизъм Й. К. е паднал, като при падането е последвал удар в асфалтната настилка, при който е получил процесните увреждания. Като причини за настъпване на инцидента при първия вариант, вещото лице посочва действията на водача, който е допуснал вратите да бъдат затворени, преди пътникът да е слязъл, при което тялото му е било притиснато, а впоследствие при отваряне на вратите пътникът е загубил равновесие и е паднал, като в тази връзка водачът не е осигурил безопасно слизване на пътниците в ППС-то; съответно при втората хипотеза причината за произшествието е субективното поведение на пътника, който при слизване на ППС, не е осигурил собствената си безопасност и е допуснал да загуби равновесие и да падне извън тролейбуса. Относно причинно-следствената връзка вещото лице посочва, че падането на пътника е в резултат на

загуба на равновесие, което от една страна може да бъде вследствие действията на водача, но е възможно да настъпи и независимо от тях, тоест причинно следствената връзка между поведението на водача и инцидента се определя от това на коя хипотеза ще даде вяра съдът. Относно въпроса дали процесното ППС е разполагало със захватки, за които пътника да се хване, вещото лице отново дава принципна визия на тролейбуса. Видно е че в зоната на вратите тролейбуса е оборудван с огънатата тръба, предназначена за разделяне на потока от пътници, съответно слизащи и качващи се, но съответно и служи като дръжка за хващане, като модела не е оборудван с други дръжки в областта на вратите. Вещото лице още веднъж посочва, че не е правен оглед на тролейбуса след инцидента, както и не е наличен снимков материал, като в пътния лист не е посочена деформация на огънатата тръба, като в крайна сметка вещото лице заключава, че към момента на инцидента тролейбуса е бил технически изправен, включително е разполагал с огънатата тръба, която служи за опора на пътниците. Изяснено е от вещото лице, и че при слизване или при качване от тролейбуса, ако пътникът Й. К. се е хванал за обособената дръжка /огънатата тръба/ и при слизване, каквито са твърденията в исковата молба, при евентуално затваряне на вратата, то първоначалният контакт с вратата на тролейбуса би настъпил отстрани на пътника – в зоната на рамото, ръката, крака или ходилото, в зависимост от това, къде се е намирал масовият му център и как точно е бил разположен спрямо вратите. Вещото лице не дава и категоричен отговор дали процесния тролейбус е бил оборудван със звукова или светлинна индикация при затваряне/отваряне на вратите, като това не може да се установи дори и да бъде направен оглед на ППС към датата на изготвяне на експертизата. Изяснено е че тролейбуса е бил оборудван с камери и допълнително устройство, които са осигурявали видимост на шофьора към вратите, към датата на настъпване на злополуката. Вещото лице в о.с.з. от 06.06.2023г. посочва, че независимо дали е било счупено вътрешно или външно огледало, то и при двата варианта, видимостта на водача на ППС би била силно ограничена.

Механизма на ПТП не се установява безспорно и от показанията на разпитаната на страната на ищеца като свидетел – Л. У., която към датата на инцидента е била дежурен оперативен работник към дежурна група към /ФИРМА/. Разпитана възпроизвежда факти и обстоятелства невъзприети от нея непосредствено, а по данни на пострадалото лице – Й. К., който била изпратена от дежурния на 04 РУ да посети във връзка с инцидента. Й. К. и споделил, че сутринта е излязъл от къщи и се качил на тролей, като искал да отиде до Южния парк да се разходи. Споделил, че когато решил да слезе на спирката на бул. „*“, поради трудно придвижване, тъй като бил с бастун, бавно слизал от тролея и вратата в един момент се затворила, краката му останали навън, а тялото на стълбите. Имало няколко души в превозното средство, които се развикали и са спрели превозното средство. При отваряне на вратата той паднал на земята и тогава почувствал силна болка в ляво.

Изслушаната по делото СМЕ, изготвена в съответствие с медицинската документация, приложена към исковата молба, поради и което съдът я кредитира, дава заключение, че при инцидента на Й. К. е поставена диагноза: „счупване призтрохантерния масив на лявата бедрена кост“. Състояние след кръвна репозиция и метална остеосинтеза с пирони“. Като

придружаващи заболявания са посочени: артериална хипертония и сенна хрема, като по своята медикобиологична характеристика увреждането причинило трайно затруднение движението на крайник /левия крак/ за срок не по-малък от шест месеца при обичаен ход на възстановяване. Посочено е че увреждането се дължи на действието на твърди тъпи предмети и може да бъде получено при падане, както е описано в исковата молба и е в пряка причинно следствена връзка с него. Проведено е лечение на пациента – оперативно – репозиция на фрактурата остоисинтеза с дълъг бедрен пирон, който е застопорен проксимално с винтове. Проведена е антибиотична и антитромботична терапия. При изписването е дадена препоръка за рехабилитация и ЛФК. Конците са свалени на 14 следоперативен ден. Продължена е антитромботичната терапия за срок от 20 дни. При изписването е дадена „забележка“ на пациента и близките, да не сменят сами превръзките, поради опасност от инфектиране на раната. Вещото лице е дало крайно заключение, че пострадалото лице е имало затруднено движение и необходимост от чужда помощ при ежедневното си обслужване за срока на възстановяване, като в периода на възстановяване и раздвижване е имало силни болки и страдания.

По делото е приета справка от НЗОК за извършени медицински дейности на лицето Й. К. до дата 28.04.2021г. Приета е по делото и медицинска документация от ****, във връзка с претърпени две операции от Й. К. от катаракта /л.225-240/ по делото.

От повторно изслушаната по делото СМЕ се установява, че към датата на инцидента пострадалият е лекуван от следните заболявания: старческа нуклеарна катаракта /перде на окото/; хипертонично сърце без застойна недостатъчност; едностранна ингвинална херния без непроходимост; контузия на долна част на гърба и тази /при дата на преглед – 02.04.2018г./; злокачествен меланом на кожата /карцином ин ситу на кожата/ и чуждо тяло в окото. Установено е че е правена рентгенова снимка на ищеца на дата 28.04.2021г. в 11 часа и 56 м., 29 сек., като на снимката са изобразени таза, двете тазобедрени стави и голяма част от двете бедрени кости, като счупването на пациента е записано, като „нестабилна пертрохантерна фрактура на лява бедрена кост“. Вещото лице доразвива научно констатираното, че пертрохантерното счупване обикновено се дължи на остеопороза. В о.с.з. вещото лице посочи и симптомите на така констатираното като заболяване при Й. К. – „световъртеж от централен произход“. Симптоматиката на това заболяване включва нестабилност при ходене и интензивен шум в ушите, вариации в кръвното налягане. Касае се за нарушение в основните зони в мозъка, които отговарят за стабилността, зони в мозъчната кора, в слепоочния дял, в малкия мозък, централната зона, отговаряща за локомоцията, за походка, за стабилност в изправено положение и за нервацията на очите. Констатирано е при еднократен преглед при личен лекар, така е отбелязано и в НЗОК, което не изключва тези състояния да са системни. Уточнено е че световъртежа при Й. К. датира от 2016-2017г. Възрастта на пациента предопределя честото хронифициране, поради което следва терапия със съдоразширяващи, водеща до доброто кръвоснабдяване на мозъка.

По делото са приети материалите по д.п. № 11263/2021г. по описа на СРТП – ОР – СДВР, пр.пр. № 30899/2021г. по описа на СРП. С постановление за прекратяване на наказателното

производство от 12.112.2022г. производството е прекратено, като постановлението на СРП е потвърдено с Определение на СРС, 97-ти състав, постановено по ЧНД № 598/2023г.

С оглед изясняване вида и характера на твърдените за претърпени неимуществени вреди на страната на ищеца е разпитана свидетелката Р.Д.К., снаха на покойния Й. К. и съпруга на сина му – Г. К.. В показанията си свидетелката възпроизвежда, че на 28.04.2021г. е била на работа, като съпругът и се обадил, че баща му е пострадал, слизайки от тролейбус. Съпругът и бил в провинцията, като само и съобщил, че баща му ще бъде откаран във ****.

Свидетелката хванала такси и отишла в болницата, като на място и било казано, че свекър и е със сериозни счупвания, а Й. К. се оплаквал от силни болки, бил изплашен и стресиран. Посочва, че преди инцидента сам се обслужвал. След изписване от **** бил настанен в болница „*****“, където престоял един месец. Свидетелката и съпруга й не го посещавали, а се чували по телефона, като при разговор Й. К. се оплаквал, че не може да се обслужва, че го боли крака. В края на месец май 2021г. бил изписан и те го настанили в хоспис „*****“. Там престоял също около месец, като рехабилитатора им казал, че пациента бил много отчаян, и от където го изписали без подобрение. Свидетелката и съпруга й полагали впоследствие грижи за Й. К. вкъщи. Опитвали да го раздвижат, но без успех. Полагали непрестанно грижи за него, но пострадалият казвал „за какво ли съм жив“.

Отговорността на ответното дружество по предявените искове с правно основание [чл. 49 33Д](#) е гаранционно-обезпечителна. Ответникът носи отговорност за виновните действия или бездействия на своите работници и служители, на които е възложена работа по превоз на пътници. В случая безспорно се установи, че К.А. е управлявал процесния тролейбус на процесната дата, и към датата на инцидента е бил в трудовоправни отношения с ответното дружество. Съгласно императива на [чл. 45 33Д](#) "всеки е длъжен да поправи вредите, които виновно е причинил другиму". Непозволеното увреждане е сложен юридически състав, елементите на който са: деяние /действие или бездействие/, вреда /неблагоприятно засягане на имуществената сфера на увредения или неговия телесен интегритет/, противоправност на деянието /несъответствие между правно дължимото и фактически осъществено поведение/, причинна връзка между противоправното поведение и вредата и вина, за която е въведена законова презумпция и тя се предполага до доказване на противното /[чл. 45, ал. 2 33Д](#)/. Отговорността по [чл. 49 33Д](#) включва и още един елемент – виновното лице да е причинило вредите при или по повод изпълнение на възложената работа. С оглед така изяснения правопораждащ фактически състав в тежест на ищеца бе да установи, че водача на тролейбус с инв.2623 е работил в ответното дружество, че противоправно и виновно /вината се презумира/ е станал причина за настъпилия инцидент, поради неспазване разпоредбите на Правилника на ЗДвП, в частност чл. 68, ал.2, чл. 126, ал.1 и чл. 139 от ЗДвП, чл. 11, ал.1 от Правилника за ЗДвП, като не е осигурил безопасно слизане на пътник в превозното средство – покойният К., като е допуснал и нарушение на Правилата на /ФИРМА/, а именно тези по т.6 от Общите правила на /ФИРМА/ и което противоправно поведение е причина за произшествието, във връзка с което са нанесени на покойния К. неимуществени вреди - болки и терзания, както и последващи имуществени разходи за

поправяне вредите от оперативната интервенция, които могат да бъдат оценени в претендиращия размер.

Настоящият състав намира, че от доказателствения материал по делото може да се направи обоснован извод, че за покойния К. са настъпили негативни промени вследствие инцидента – претърпял е неимуществени вреди /притеснения, болки и страдания/, вследствие процесното събитие и неговите последици /последваща оперативна интервенция/ във връзка с така поставената му диагноза „счупване призтрохантерния масив на лявата бедрена кост“ и последващи имуществени такива, но не се доказва, че тези вреди от имуществен и неимуществен характер са в пряка причинно-следствена връзка от конкретни и виновни противоправни действия или бездействия на служител, работещ при ответното дружество - ответник, в частност от действията на К.А., които да са довели до уврежданията, за които се търси обезщетение. В хода на производството не беше установено противоправно поведение на водача на тролейбуса. Вещото лице по изготвената САТЕ изведе два варианта като механизъм на произшествието: единият, застъпен от ищеца, при спиране на тролейбуса в районна на СМГТ № 0310 бул.“*“ за слизване и качване на пътници от и в превозното средство, водачът отваря втора, трета и четвърта врата, като Й. К. предприема слизване от тролейбуса, при което водачът затваря вратите, при което пътникът бива притиснат, като след като водачът отваря вратите пътникът пада извън тролейбуса в непосредствена близост до превозното средство; и съответно вторият /версията на ответната страна/: водачът наблюдава обстановката в салона на ППС и извън него чрез странично дясно външно огледало и централно вътрешно огледало, като при последното поглеждане в дясното външно огледало вижда паднал човек. Съдът намира, че ищецът не доказва при условията на пълно и главно доказване твърдения от него, и изведен от вещото лице като първи вариант механизъм. По делото безспорно се установи, че при излизане рано сутрин от депо ППС е било изправно, вещото лице в заключението си посочва, че и към момента на инцидента ППС също е било изправно. От показанията на свидетелите, разпитани на страната на ищеца – Р.К. и Л. У. не се установява твърдения от ищеца механизъм. Нито една от двете свидетелки не е била непосредствен свидетел на случилото се. Те възпроизвеждат факти и обстоятелства, възприели по изложение от покойния К.. В противовес на това, от показанията на водача на тролейбуса К.А., на свидетелите Б. и Т., които съотносими на приетата по делото САТЕ и в съвкупност се установява, че инцидента е в резултат на субективното поведение на пътника, който при слизване на ППС, не е осигурил собствената си безопасност и е допуснал да загуби равновесие и да падне извън тролейбуса. В тази връзка съдът цени и изслушаната по делото допълнителна СМЕ, при изготвянето на която вещото лице е установило, че Й. К. е страдал от неврологично заболяване: „световъртеж от централен произход“, чиято симптоматика включва нестабилност при ходене и интензивен шум в ушите, вариации в кръвното налягане, заболяване свързано с нарушение в основните зони в мозъка, които отговарят за стабилността, зони в мозъчната кора, в слепоочния дял, в малкия мозък, централната зона, отговаряща за локомоцията, за походка, за стабилност в изправено положение и за нервацията на очите. Описания по-горе доказателствен материал в съвкупност формира извод в съда, че произшествието не е настъпило по твърдения от

ищеца механизъм и поради виновното и противоправно поведение на шофьора А., а в резултат от субективното поведение на покойния К., продиктувано и от негови възрастови изменения и предходни заболявания.

По изложеното съдът намира, че ищецът не доказва механизма на произшествието, а също така и че водача на тролейбус с инв. 2623 К.А., в трудово правоотношение със /ФИРМА/, към датата на инцидента, поради неспазване разпоредбите на Правилника на ЗДвП, в частност чл. 68, ал.2, чл. 126, ал.1 и чл. 139 от ЗДвП, чл. 11, ал.1 от Правилника за ЗДвП и поради неосигуряване безопасно слизване на пътник, или поради шофиране на ППС с превишена максимална маса, или поради управление на неизправно ППС да е станал причина за инцидента.

Противоправността, като обективен юридически факт, включен във фактическия състав, обуславящ отговорността за непозволено увреждане, представлява по своето правно естество несъответствие между предписаното от уредените нормативни или общоприети правила за поведение и фактическо осъществено от дееца. Именно на ищеца принадлежи процесуалното задължение /доказателствената тежест/ за установяване чрез пълно и главно доказване, както предписва правната норма на [чл. 154, ал. 1 ГПК](#), противоправността на вредоносното поведение на служител при ответното дружество. Гражданският исков процес е състезателно производство /арг. [чл. 8, ал. 2 ГПК](#), който предписва, че страните посочват фактите, на които основават исканията си, и представят доказателства за тях/, в което по правилата за разпределяне на доказателствената тежест – [чл. 154, ал. 1 ГПК](#), страните навеждат факти и доказателства за установяване на действителното фактическо положение. Едва след като безспорно, несъмнено се установят в гражданския процес правнорелевантните обстоятелства, съдът е длъжен да ги субсумира под приложимата правна норма, като допусне принудителното изпълнение на предявеното притезание, към което е насочен искивият процес, образуван по предявени осъдителни иски. В този смисъл, крайният съдебен акт не може да се основава на житейски предположения, неподкрепени с други годни доказателства по делото, и да бъде постановяван въз основа на недоказани фактически твърдения. Поради тези правни съображения, при съобразяване със законоустановените правила за разпределяне на доказателствената тежест, решаващия състав приема за недоказани фактическите твърдения, че следва да се ангажира гаранционно-обезпечителната отговорност на ответника, тъй като негов служил – в случая К.А. в противоречие със законови разпоредби от ЗДвП е станал причина за настъпване на инцидента. Точно обратното събрания по делото доказателствен материал последователно сочи, че инцидента е в резултат от субективното поведение, продиктувано и от предходни заболявания на покойния К..

Ето защо, по изложените мотиви се налага решаващия извод за неоснователност на така предявените иски за обезщетение на имуществени и неимуществени вреди от процесния деликт срещу ответника, което обосновава тяхното отхвърляне. Липсата в случая на деликтно поведение от страна на определено физическо лице /или лица/ при или по повод изпълнение на възложената работа изключва и гаранционно - обезпечителната отговорност

на възложителя на тази работа, регламентирана от [чл. 49 ЗЗД](#), поради което и исковите срещу /ФИРМА/, като недоказани подлежат на отхвърляне. След като не се установява наличието на елементите от състава на основанието по [чл. 49](#) във вр. [чл. 45 ЗЗД](#), то така предявените искове за обезщетяване и на неимуществени вреди са неоснователни и подлежат на отхвърляне.

При отхвърляне на главните искиви претенции съдът следва да се произнесе и по евентуално предявените такива с правно основание чл. 50 от ЗЗД.

По исковите с правно основание чл. 50 от ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже, че на 28.04.2021 г., около 10:00 часа е настъпил процесния инцидент по начина описан в исковата молба; настъпилите неимуществени и имуществени вреди; причинно-следствената връзка между вредите и инцидента; както и че процесния тролейбус и твърдените за счупени вътрешно и външно огледала са собственост на ответника.

Разпоредбата на чл. 50, ал.1 от ЗЗД гласи: "за вредите, произлезли от каквито и да са вещи, отговарят солидарно собственикът и лицето, под чийто надзор те се намират. В конкретната хипотеза ищецът е избрал да насочи претенцията си към собственика на процесното ППС - /ФИРМА/. Следва и да се посочи, че отговорността по [чл. 50 ЗЗД](#) е за увреждане, последица от специфичните качества на дадена вещ, без връзка с действия или бездействия на лицата, които я ползват или на лицата, под чийто надзор е тя (Решение № 309 от 04.06.2014 г. по гр. д. № 1354/2012 г. на ВКС). Отговорност на това основание е налице, когато при ползване на вещта не е допуснато нарушение на предписани или други общоприети правила, а самата тя представлява опасност (Решение № 879 от 23.07.2009 г. по гр. д. № 974/2009 г. на ВКС). Следва да се посочи, че по тези искове ищецът извежда субективно предявените си права с твърдения, че процесния тролейбус не е бил изправен, както и че по време на инцидента е бил със счупено вътрешно и външно огледало, което затруднявало видимостта на водача. Следва да се посочи, че тези твърдения индикират отново на неспазване от страна на служител при ответника на предписани норми и правила, които следва да се спазват за обезпечаване техническата изправност на процесното ППС. По изложеното твърденията на ищеца отново се субсимира по скоро под правната норма на чл. 49, вр. чл. 45 от ЗЗД. Последното обаче съдът намира, че не касае допустимостта на иска, а спора по същество.

Тези искове съдът също намира за недоказани по основание. Не се установи в производството техническа неизправност на процесния тролейбус към момента на процесния инцидент, във връзка с която за Й. К. да са настъпили процесните вреди и то от естество, независимо от техническа поддръжка. Действително по делото от приетия пътен лист и изслушаната по делото САТЕ се установи отбелязване, че за тролейбуса е констатирано счупено огледало, като вещото лице обясни в о.с.з, че независимо дали е счупено вътрешно или външно огледало, това би довело до затруднение видимостта на водача, както във вътрешната част на ППС, такава и отвън. Не се установи обаче безспорно огледалото на ППС да е счупено, ако е счупено дали вътрешното или външното, както и че точно към момента на инцидента тролейбуса да е бил неизправен, поради счупване на някое от огледалата. Освен това вещото лице изясни че тролейбуса е бил оборудван с камери и

допълнително устройство, които са осигурявали видимост на шофьора към вратите, към датата на настъпване на злополуката. Освен това се установи, че последния преглед за техническа изправност на тролейбуса е проведен на 10.05.2021г., видно от Картон 3 за техническо обслужване на тролейбус с инв.2623, като съобразно констатацията въпросния тролейбус е годен за експлоатация, а видно от Протокол № 24919764 от 21.04.2021г. /л.67-71 по делото/ за извършен периодичен преглед за техническа изправност на тролейбуса е, че същият се допуска да се движи по пътищата, отворени за обществено ползване.

По всичко гореизложено съдът намира, че не се установи в производството процесните вреди /имуществени и неимуществени такива/ да са настъпили вследствие специфичните качества на вещта /на процесния тролейбус/, поради и което и исковете с правно основание чл. 50 от ЗЗД, следва да бъдат отхвърлени.

При този изход на спора право на разноски се поражда в полза на ответника на основание чл. 78, ал.3 от ГПК. С определение от 15.05.2022г. ищецът е освободен от заплащане на държавна такса в производството, поради което тя остава за сметка на съда, тъй като по аргумент от чл. 78, ал.6 от ГПК и при този изход на спора не може да бъде възложена в тежест на ответника. На ответника следва да бъдат присъдени с оглед изхода на спора заплатените от него разноски в размер на 60,00 лева за призоваване на свидетел, както и 250,00 лева, заплатени за изслушване на експертиза, като на ответника на основание чл. 78, ал.8 от ГПК, вр. чл. 37 от ЗПП, вр. чл. 25, ал.2 от Наредбата за заплащане на правната помощ, с оглед цената на иска и продължителността на производството следва да му се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 500,00 лева. Или на ответника съобразно изхода на спора следва да му се присъдят разноски в размер на 810,00 лева.

На третото лице – помагач, конституирано на страната на ответника не следва да се присъждат разноски на основание чл. 78, ал.10 от ГПК.

Така мотивиран, съдът:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от Й. Г. К., ЕГН *****, починал в хода на производството на 08.05.2022г. и заместен в правата си от Г. Й. К., ЕГН ***** срещу /ФИРМА/ ЕАД, ЕИК *****, обективно кумулативно съединени осъдителни искиове с правно основание чл. 49, вр. чл. 45 от ЗЗД, за сумата в размер на 15 000 лева, предявена частично от сумата в размер на 50 000 лева и представляваща обезщетение за претърпените от Й. К. неимуществени вреди, причинени му при инцидент от 28.04.2021г., около 10:00 часа, когато Й. К., при слизване от тролейбус № 7, при спиране на спирката в близост до кръстовището на бул. „*“ и бул. „П.Ю.Т.“ в гр.София е притиснат от вратата на превозното средство, управлявано от водача – К.А., и изразяващи се във фрактура пертхрохантерика феморис син.Ст. Пост РСМ Феморис син. Кум клави интрамедуларис Longus, поставена окончателно след проведено оперативно лечение на 29.04.2021г. и когато му е била поставена метална остеосинтеза на лява бедрена кост, ведно със законната лихва, считано от датата на деликта – 28.04.2021г. до окончателно изплащане на вземането, за сумата в размер на 5515,60 лева, представляваща обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в заплатени от К. разходи във връзка с лечението – консумативи във връзка с оперативното

лечение в размер на 1767,60 лева, 58,00 лева за престой, 1200,00 лева за последващи прегледи, рехабилитация в /ФИРМА/, 1530,00 лева за последващ престой в хоспис „*****“, 960,00 лева за последващо настаняване в хоспис /ФИРМА/, ведно със законната лихва, считано от датата на деликта – 28.04.2021г. до окончателно изплащане на вземането.

ОТХВЪРЛЯ предявените от Й. Г. К., ЕГН *****, починал в хода на производството на 08.05.2022г. и заместен в правата си от Г. Й. К., ЕГН ***** срещу /ФИРМА/ ЕАД, ЕИК *****, обективно кумулативно съединени осъдителни иски с правно основание чл. 50 от ЗЗД, за сумата в размер на 15 000 лева, предявена частично от сумата в размер на 50 000 лева и представляваща обезщетение за претърпените от Й. К. неимуществени вреди, причинени му при инцидент от 28.04.2021г., около 10:00 часа, когато Й. К., при слизване от тролейбус № 7, при спиране на спирката в близост до кръстовището на бул. „*“ и бул. „П.Ю.Т.“ в гр.София е притиснат от вратата на превозното средство, управлявано от водача – К.А., вследствие специфичните качества на тролейбус с инв.2623 и изразяващи се във фрактура пертрохантерика феморис син.Ст. Пост РСОМ Феморис син. Кум клави интрамедуларис Longus, поставена окончателно след проведено оперативно лечение на 29.04.2021г. и когато му е била поставена метална остеосинтеза на лява бедрена кост, ведно със законната лихва, считано от датата на деликта – 28.04.2021г. до окончателно изплащане на вземането, за сумата в размер на 5515,60 лева, представляваща обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в заплатени от К. разходи във връзка с лечението – консумативи във връзка с оперативното лечение в размер на 1767,60 лева, 58,00 лева за престой, 1200,00 лева за последващи прегледи, рехабилитация в /ФИРМА/, 1530,00 лева за последващ престой в хоспис „*****“, 960,00 лева за последващо настаняване в хоспис /ФИРМА/, ведно със законната лихва, считано от датата на деликта – 28.04.2021г. до окончателно изплащане на вземането.

ОСЪЖДА Г. Й. К., ЕГН ***** ДА ЗАПЛАТИ на /ФИРМА/ ЕАД, ЕИК *****, сумата в размер на 810,00 лева, деловодни разноси на основание чл. 78, ал.3 от ГПК.

Решението е постановено при участието на /ФИРМА/, конституирано като трето лице-помагач на страната на ответника – /ФИРМА/.

Решението подлежи на обжалване пред СГС в двуседмичен срок от съобщаването на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____